

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali gre za tehnično pogojenost, ki izključuje varstvo, v smislu člena 8(1) Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti ⁽¹⁾ tudi tedaj, kadar oblikovalski učinek nima nobenega pomena za dizajn proizvoda, ampak je (tehnična) funkcionalnost edini dejavnik, ki določa dizajn?
2. Če bo Sodišče na prvo vprašanje odgovorilo pritrdilno:

S katerega stališča je treba presojati, ali so bile posamezne oblikovalske značilnosti proizvoda izbrane izključno iz preudarkov funkcionalnosti. Ali je odločilen „objektivni opazovalec“ in če je, kako ga je treba opredeliti?

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 27, str. 142.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bundesarbeitsgericht (Nemčija) 27. julija 2016 – Vera Egenberger/Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Zadeva C-414/16)

(2016/C 419/36)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Bundesarbeitsgericht

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Vera Egenberger

Tožena stranka: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 4(2) Direktive 2000/78/ES ⁽¹⁾ razlagati tako, da lahko delodajalec, kakršen je tožena stranka v obravnavanem primeru – oziroma cerkev zanj – sam zavezujoče odloči, ali vera nekega kandidata zaradi narave tega dela ali zaradi okoliščin, v katerih se izvaja, predstavlja bistveno, legitimno in upravičeno poklicno zahtevo glede na njegovo/njeno etiko?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

Ali se določba nacionalnega prava – kot je v obravnavanem primeru člen 9(1), prva možnost, AGG – v skladu s katero je različno obravnavanje zaradi vere pri zaposlovanju pri verskih skupnostih in z njimi povezanih ustanovah dovoljeno tudi, če neka vera ob upoštevanju tega, kako se ta verska skupnost dojema, glede na njeno pravico do samoodločbe pomeni upravičeno poklicno zahtevo, v sporu, kakršen je obravnavani, ne uporabi?

3. Poleg tega, če je odgovor na prvo vprašanje nikalen:

Katere zahteve je treba glede narave dela ali okoliščin, v katerih se izvaja, določiti kot bistveno, legitimno in upravičeno poklicno zahtevo glede na etiko organizacije v skladu s členom 4(2) Direktive 2000/78/EG?

(¹) Direktiva Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79).

Pritožba, ki jo je mobile.de GmbH, nekdanja mobile.international GmbH, vložila 28. julija 2016 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 12. maja 2016 v združenih zadevah T-322/14 in T-325/14, mobile.international/EUIPO – Rezon

(Zadeva C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnica: mobile.de GmbH, nekdanja mobile.international GmbH (zastopnik: T. Lührig, odvetnik)

Druge stranki v postopku: Urad Evropske unije za intelektualno lastnino, Rezon OOD

Predlogi

Pritožnica predlaga Sodišču, naj:

- razveljavi sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 12. maja 2016 v združenih zadevah T-322/14 in T-325/14 in
- Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino naloži stroške postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Z izpodbijano odločbo naj bi bil kršen člen 57(2) Uredbe št. 207/2009 (¹) v povezavi s praviloma 22(2) in 40(6) Uredbe št. 2868/95 (²), ker se v nasprotju s splošno priznanimi načeli razlage pravne metodologije ustaljen izraz, dokaz glede uporabe' drugače razlaga v členu 57(2) Uredbe št. 207/2009 kot v pravilih 22(2) in 40(6) Uredbe št. 2868/95. Različna razlaga istega pojma v Uredbi št. 207/2009 in v Uredbi št. 2868/95 ni v skladu z načeloma pravne varnosti in pravne jasnosti. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo, da pravili 40(6) in 22(2) Uredbe št. 2868/95 izključujeta prepozno predložitev dokaza glede uporabe v postopku izbrisa in da EUIPO nima diskrecijske pravice. Člena 57(1) Uredbe št. 207/2009 ni mogoče uporabiti, prav tako pa tudi EUIPO ni uporabil tega člena, tako ne more biti podlaga niti odločbe odbora za pritožbe niti odločbe Splošnega sodišča.

Z izpodbijano odločbo naj bi bil kršen tudi člen 76(2) Uredbe št. 207/2009, ker je Splošno sodišče pravno napačno izhajalo iz uporabe člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, čeprav pravili 40(6) in 22(2) Uredbe št. 2868/95 izključujeta uporabo te določbe v postopku za ugotovitev ničnosti zaradi sistematične razlage pravila 50(1), tretji pododstavek, Uredbe št. 2868/95. Poleg tega tudi niso izpolnjeni pogoji iz člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, ker intervenientka v celotnem postopku ni navedla utemeljenega razloga za prepozno predložitev računov, ki so že od začetka bili pri v njeni posesti. Splošno sodišče naj bi tako napačno uporabilo člen 76(2) Uredbe št. 207/2009, saj faza postopka in okoliščine neposredno izključujejo upoštevanje prepozno predloženih dokazov. Dalje naj bi Splošno sodišče izkrivilo dejstva s tem, da je dejansko stanje napačno predstavilo tako, da računi, ki so bili predhodno predloženi pri odboru za pritožbe, niso „dopolnjujoči“ ali „pojasnjevalni“ dokazi.

Splošno sodišče naj ne bi preučilo niti fonetičnih niti konceptualnih odstopanj med dejansko uporabljenimi znaki in se ni oprlo na celosten vtis temveč le na posamezne elemente, zaradi česar je napačno uporabilo pravo pri uporabi člena 15(1) (A) Uredbe št. 207/2009.